

kaj Florenco), en Germanio (Weimar kaj Rostock), la Franca Akademio fondiĝis 1635 kaj la Reĝa Societo en Londono 1660. Precipe la Franca Akademio estas konata pro siaj gramatiko kaj vortaro de la franca, la angla akademio serioze pritraktis planojn pri universala lingvo kaj pri plibonigo de lerneja sistemo inkluzive de lingvoinstruado. Oni ankaŭ strebis plikontaktigi Eŭropon kun aliaj kontinentoj, pli konataj iĝis orientaj lingvoj, precipe la araba kaj la ĉina, kies skribmaniero havas kvazaŭ pazigrafian funkcion. Kvankam la hipotezo pri „paradiza pralingvo” kaj pri la babilona lingvokonfuzo estis tre forta, la sciencistoj pli kaj pli konsciiĝis, ke la lingvoj ekestis per konvencio kaj ke do ne estas kontraŭnature (kaj kontraŭ diaj leĝoj) konstrui novan lingvon. Inter la aŭtoroj de tiutempaj interlingvaj projektoj estis do multaj religiuloj (ankaŭ pro tio, ke la Eklezio regis en la kampo de klerigo), kiel Marin Mersenne, Jean Le Maire, John Dury, Thomasso Campanella, Thomas Urquhart, John Wilkins, Athanasius Kircher, Philippe Labbé, Jan Ámos Komenský k.a.

El la 17-a jarcento konserviĝis trideko da projektoj de internacia lingvo, plej grandparte pazigrafioj kaj filozofiaj lingvoj. Flanke de la empiria direkto lanĉita de Bacon disvolviĝis ankaŭ logike orientita lingvokonstrua teorio. La angla episkopo *John Wilkins* intencis konstrui universalan lingvon jam en la jaro 1611. En 1641 li publikigis pazigrafion „Mercury or the Secret and Swift Messenger” kaj en la jaron 1668 datiĝas lia eseo pri filozofia lingvo „An Essay towards a real character and a Philosophical Language with an alphabetical Dictionary”. Li klasigis la nociojn en kvardek plu subdividitajn klasojn; ĉiu membro de la koncerna klaso aŭ subklaso havis apartan grafemon kaj apartan sonon, ĉiun pli komplikan klaseron signis kombino de grafikaj signoj kaj sonoj. Siatempe oni alte taksis la projekton pro la preciza esprimo de nuancoj, ekz. „De” = elemento, „Deb” = unua subklaso de divido de elementoj = fajro, „Debα” = parto de fajro = flamo. La verko de Wilkins estis pritraktita en la Reĝa Societo, kiu kunigis plurajn same eksperimentantajn filozofojn kun intereso pri universala lingvosistemo. Similan sistemon ellaboris ankaŭ George Dalgarno, sed li estis pli praktika ol Wilkins kaj enkondukis la sistemon de derivado. Pazigrafion kiel bazon por kreado de universala lingvo proponis ankaŭ *Johann Joachim Becher*, aŭtoro de cifera steganografio el la jaro 1661. La libro havas du partojn, leksikonon (enhavantan esprimojn de nocioj per vortoj) kaj indekson (klarigantan gramatikajn nuancojn kaj fleksion). La bazo estas uzo de dek numeroj ; la latina vortaro estas transskribita en 10 283 numeraj formuloj (ekz. bibere = 939, biblia = 940, viper = 9200, vir = 9201), en la dua parto estas 172 numeraj signoj por gramatikaĵoj, do la kazoj en singularo 1 ĝis 6, en pluralo 7 ĝis 12, verbaj tempindikoj 13 ĝis 117 ktp. En sian „lingvon” tradukis Becher eĉ kelkajn librojn.

La saman, do filozofie logikan orientiĝon de lingvokonstruado havis francaj filozofoj, nome la grupo koncentrita ĉirkaŭ la abato *Marin Mersenne*, kiu diskutis pri eblo de lingvosistemo senpere speguliganta la esencon de nocioj kaj aĵoj („Quaestiones ad Genesim”). Pri la projekto de internacia lingvo, bazita sur la logika analizo de nocioj skribis la filozofo *René Descartes* (Kartezio) al Mersenne la 20-an de novembro 1629. Pro tiu famiĝinta letero oni do scias pri liaj filozofiaj lingvopostuloj: (1) ĉiuj ideoj estu analogiaj al nocioj de nombroj, (2) oni serĉu simplajn ideojn, kombineblajn en pli komplikaj, (3) tiuj ĉi kombinoj iĝu analogiaj al matematikaj operacioj, (4) la procedo de pritaksado estu mekanikigita kiel kalkulo, (5) la difinoj de ideoj estu kunigitaj kun vortoj. Laŭ Descartes kaj analogie laŭ aliaj samtempaj filozofoj eblis krei sisteman klasifikadon de nocioj kaj de